

Det er Eisenhower som Norge og krigførings-

har be- vepnet våre fiender

Det skraverte område var besatt av vestraktene, men ble rømmet igjen og overlevert til Sovjet (Hentet fra Deutsche Soldaten-Zeitung).

Sier et amerikansk blad, som forteller om da USA hjalp de røde med å samle inn tyske vitenskapsmenn

I det amerikanske blad «Women's Voice» finner vi nedenstående interessante artikkel av Eustace Mullins. Den beskjeftiger seg med det ansvar USA, og i første rekke president Eisenhower, har for den ulykkelige skjebne verden er kommet i idag og for Europas kritiske stilling mellom de to atommakter. Det fører i disse dager at også det røde Kina vil prøve sin første atombombe til høsten. La oss da også huske på at det var de røde infiltratorer i USA, Roosevelts gode venner og tillitsmenn med general Marshall og hans spionvenn Alger Hiss i spissen, som også spilte Kina over på kommunistenes hender. Hva er det for en uhyggelig makt som opererer bak alt det uforståelige og meningsløse som har skjedd i denne verden de siste 20 — 25 år?

Skjønt forretningsmenn vanligvis er interessert i deres foretagenders fremtid og eieomsbesiddere i hvorledes det vil gå med deres hjem, er det i sannhet bare få som bryr seg om å tenke over deres nasjons fremtid. Og av disse få vil en stor prosent ta tragisk feil, slik som de sinnssyke som i 1930-årene mente at vår (USA's) selvfølgelig vei var som alliert og søsternasjon av den blodbesudlede Sovjet-sammensvergelse.

Det er bare en eneste profet i USA, en tysker ved navn Frederick C. F. Weiss. Hvem annen som lever idag kan rose seg av helt korrekt å ha

Les om:

Et nasjonalt sentrumparti?

Side 3

«Huset uten vinduer» Side 4

«Legion Mussolini» Side 5

Hitlers siste profetiske ord

Side 5

ikke hadde noe ønske om å reise til Russland, offentliggjorde F.C.F. Weiss en liten brosjyre «Quo vadis America?», i hvilken han sa at ved hjelp av denne tekniske elite, ville Russland få forsprang på USA når det gjaldt atomvåpen, interkontinentale prosjektiler og raketter innen syv år!

Det lille hefte ble sendt til medlemmer av Kongressen og mange av dem svarte også at styrken av Weiss' anførsler hadde gjort inntrykk på dem. Flere senatorer henstillet til ham å holde kontakt med dem og å sende dem alt hva han ellers la frem om disse ting.

Det har vært et par store vendepunkter i historien forårsaket gjennom handlinger av enkeltindivider som befant seg i en nøkkelstilling på et kritisk tidspunkt. En slik person var den tyske kommunistspion Richard Sorge, som da den tyske arme rykket inn i omegnen av Moskva i 1941, telegraferte fra Tokio til Kreml at den japanske overkommando endelig hadde bestemt seg for ikke å angripe Russland på den sibirske front, slik som tyskerne ønsket, men isteden ved påvirkning fra Sorge og hans spionring ville trenge frem sydover og østover inn i Stillehavet og mot de amerikanske og britiske ubøster. En million russiske kjernetropper, plasert på den sibirske front til forsvar mot japansk angrep, ble i hui og hast sendt til den tyske front. Før den tyske generalstab visste hva som var hendt, var deres styrker blitt trengt ut av

Forts. s. 7.

Eisenhower på vennskapsvisitt i Moskva i 1945, fotografert sammen med Sjukov.

O.r.sakfører Sverre Helliksen

En ytterst tillitsvekkende og sympatisk lektor som Dag-Bladet i et av sine mest begavede interjugier trykker til sitt bryst fordi han aldri har tatt i et gevær og heller ikke er jurist og kjenner inngåtte avtalers avgjørende betydning — kortsagt dr. Sverre

Krigens historie i Norge på engelsk

Det arbeides med en fortsettelse av professor Unstads arbeid om Vidkun Quisling

Vi omtalte i forrige nummer en lengere artikkel om Vidkun Quisling, som var offentliggjort i Susquehanna University's maibulletin. Disse vitenskapelige bulletiner nyder stor anseelse i hele USA og en kan regne med at professor Unstads artikkel vil medvirke sterkt til å endre det bilde av Quisling som hittil har vært det enerådende.

En amerikansk venn skriver til oss om dette:

«Jeg kan nå gi dere den gledelige nyhet at den store artikkel om Quisling på bortimot 50 sider nå er gått ut til ca. 400 universiteter, biblioteker og høyere skoler. Det arbeides nå med en fortsettelse, og meningen er at det skal bli en større bok tilslutt. Det blir krigens historie i Norge på engelsk. Dette kan ikke pressen i Norge sensurere og heller ikke myndighetene. Det går rett forbi dem. Det er et vitenskapelig arbeid som det ikke blir lett å forandre noe på.

Jeg tror at denne artikkel vil vekke interesse blant pro-

(Forts. s. 7).

spørsmålet

Sverre Helliksen leverte et uimotsigelig innlegg under Kjelstadli's doktor-disputas

Kjelstadli har av de innvidde «nasjonale» kretser blitt utvalgt til i nesten vitenskapelige ordelag å skildre noe som aldri har funnet noe videre sted i Norge, nemlig:

«Hjemmestyrkene — hovedtrekk av den militære motstanden under okkupasjonen.» Forlagt av H. Aschehoug, Oslo 1959.

Dette forlag har åpenbart ennu under sin nuværende ledelse ikke oppdaget at Folk og Land virkelig leser slike bøker og underkaster dem en sakkyndig kritikk. Dette kan man ikke beskyldre den øvrige norske presse for, som hverken har oppdaget bokens onde eller gode sider.

Den onde side er den at den militært og juridisk ukvalifisert men ellers særdeles vitende lektor Kjelstadli kan bestyrke dette hav av sauers tro på at slik kan man tukle med en okkupant en gang til. Og tro at man derved kan gagne sitt folk og land.

Doktor Kjelstadli burde ha studert i Norsk Retstidende hva norske domstoler erklærer om Milorgs rettslige status. Likeledes burde han nok ha underkastet den norske våpenstillstands- og kapitulasjonsavtale med tyskerne en grundigere lesning og

(Forts. s. 2).

Dr. Sverre Kjelstadli.

Norge og krigsføringsspørsmålet

(Forts. fra s. 1).

idet minste: gjengivelse. Men hans lærer professor Sverre Steen gjør heller ikke dette i sin fremstilling for Undersøkeiskommisjonen av 1945. Dog skriver Steen her at det i Norge 1940 ikke var en ualmennelig mening at krigen var slutt. Sverre Kjelstadlis avhandling er tidligere omtalt i Folk og Land.

Overrettsakfører Sverre Helliksen uttalte under doktordisputasen som opponent ex auditorio: Doktoranden skriver i sin bok på side 330:

«Den norske militære motstanden (under okkupasjonen) bidro til at Norge fikk alliert status. Det vil si at Norge ble anerkjent som en av de allierte krigførende makter. Det betydde blandt annet at regjeringen (i London) temmelig snart fikk sende mat, klær, utstyr og mange slags forsyninger til Norge, at landet slapp å bli stillet under en alliert militær forvaltning, og at følgelig styret i overgangstiden ble et rent norsk anliggende, at rettsoppgjøret også ble et indre norsk oppgjør, at Norge fikk ta del i de alliertes forhandlinger om økonomiske erstatninger fra Tyskland, krigsforbruteroppgjøret, forberedelsene til De forente Nasjoner og andre allierte merkesaker.»

Avtalene, sa Helliksen, med Sovjet, England og Amerika av 16. mai 1944 slik man finner dem i den av Utenriksdepartementet i 1950 utgitte «Overenskomster med fremmede stater, inngått i årene 1940—45» — viser at i avtaler av ovennevnte datum med Sovjet om administrasjon og jurisdiksjon i norske områder befriet av allierte styrker — innrømmet Norge at de allierte skulle «utøve det høyeste ansvar og den høyeste myndighet.» Og det heter i avtalen med Sovjet at den norske regjering vil bli underrettet av øverstkommanderende, når den skal kunne gjenoppta utøvelsen av ansvar for den sivile administrasjon.

Ved senere avtaler, fortsatte opponent Sverre Helliksen — innrømmet Norge den øverstkommanderende rett til censur, ekspropriasjonsrett rett til å rekvirere sivil arbeidskraft og øvrige beføyelser som Haagerkonvensjonens landkrigsreglement gir okkupasjonsmakten.

Dersom man slår opp i Trygve Lies siste bok (1958), side 222 vil man se at de allierte beholdt makten i hele Norge etter tyskernes kapitulasjon. Først den 7. juni 1945 ved Kongens tilbakekomst til

sitt land ga de allierte ifølge Lie den sivile administrasjon tilbake til Norge. Den utenlandske militære administrasjon fortsatte imidlertid henimot årets slutt.

Doktoranden har avsluttet sin avhandling med 1944. Den senere utvikling skal han skildre i en ny bok, men jeg nevner det allikevel, fordi det er av betydning for tolkingen av avtalen av 28. mai 1941 med England, som doktoranden i likhet med høyesterett i Five-dommen i mars 1948 tolket som militæravtale. Denne militæravtale var imidlertid en ordning som de 2 regjeringer traff for å regulere norske borgeres frivillige innsats i britiske formasjoner. Deri bestemmes blandt annet at de norske blir britiske soldater idet de inngår under britisk disiplin, under britisk kommando og i britiske uniformer.

Nordmenns frivillige innsats er hva den britiske ambassadør Collier i brev av 20. august 1946 takket Kong Haakon for.

Kongen vedsto i sitt svar av 6. september 1946 at den norske innsats utelukkende var frivillig. Den var altså ikke utført ved Norges offisielle krigsmakt, dvs. krigsoperasjoner under norsk operativ ledelsen, slik den norske overkommando i London ved general W. von Tange Hansteen i sitt brev til advokat Øvergård av 4.-4. 1948 blandt annet skriver: «Fra våren 1942 ble det oppnådd at de hemmelige operasjoner på Norge for sabotasje, etterretningstjeneste og for oppbygningen av motstandsbevegelsene i Norge skjedde under felles norsk-britisk ledelse. (Dette er overhode ikke krig i § 86's forstand. S. H.).»

Andre operasjoner hvori norske stridskrefter deltok sto ellers under operativ ledelse av britene inntil Finnmarks frigjøring var begynt.» Dette skjedde altså etter avtalen av 16. mai 1944, hvori Norge forplikter seg til å

Løssalg av FOLK OG LAND i Oslo

Foruten hos Helge Johannesen, Teatergt. 6 og Elima, Ole Vigs gt. 12, blir Folk og Land nå også å få kjøpt i Narvesens Kiosk i Stortingsgater, vis a vis Cecil.

Professor Lyder L. Unstad død

Idet bladet går i pressen får vi det smertelige budskap at professor Lyder L. Unstad ved Susquehanna University i Pennsylvania, USA, plutselig er avgått ved døden.

Vi omtaler på annet sted i dagens avis det vitenskapelige arbeid professor Unstad hadde tatt opp for å klarlegge forholdene omkring den tyske okkupasjon og Nasjonal Samlings forhold sett i lys av etterkrigsoppgjøret. Han hadde allerede fått tid til å offentliggjøre første del av dette arbeid, en dyptpløyende vurdering av det han kaller «Vidkun Quisling — den norske gæte.» Han var nå opptatt med en fortsettelse av dette arbeid, som var ment å skulle bli en hel bok. Midt oppe i dette har så døden revet ham bort.

Vi skal i neste nummer av bladet komme nærmere inn på denne norske fiskergutts eventyrlige liv, og hvorledes han arbeidet seg fram til eksamener, doktorgrad og vitenskapelig anseelse. Ved sin død var han avdelingssjef ved Susquehanna University, som også publiserte hans arbeid om Quisling.

overgi «det høyeste ansvar og den høyeste myndighet» til Sovjet.

Kongens erkjennelse av det faktiske forhold

I Aftenposten 20. sept. 1946 avsluttes avisens gjengivelse med denne hans takk: «Min egen og mitt folks dype takknemlighet for den store bistand Det britiske samvelde så uforbeholdent ytet Norge i dets tunge kamp og som gjorde det naturlig at mine landsmenn deltok i de britiske krigsanstrengelser så langt det var mulig. Deres hengivne HAAKON R.»

Det siste viser at Kongen dengang husket kapitulasjonsavtalen av 10. juni 1940 og respekterte denne. Denne kapitulasjonsavtalen omtaler doktoranden på side 370, note 51, hvor han villedende skriver at avtalen ifølge den befullmektigede underskriver Roscher Nielsen bare gjaldt landstridskreftene.

Dette er meget overraskende. Det strider mot Høyesteretts toiking i Fivesaken, hvor det ikke finnes noen slik militær begrensning, derimot en lokal begrensning, gjeldende bare Nord-Norge, hvor Høyesterett (i Tetstidende 1948, s. 165) tolker våpenstillstandsavtalens § 1. derhen «at de gjenværende stridskrefter i Nord-Norge innstillet fiendtlighetene og overga seg.»

I sitt for særlig ettertiden oppsiktsvekkende innlegg, sa

Er det bare jødene som skal beskyttes i Sverige?

I Sverige får en nå en prøve på om det virkelig er likhet for loven. Ved hjelp av den særlovgivning landet fikk da verdenskrigen sluttet og det gjaldt å være riktig «demokratisk», ble det mulig å straffe offentlig framført kritikk rettet mot jødene. Også i tilfeller da kritikken har vært vel underbygget er det felt dommer i henhold til disse lover. Blant dem som er blitt rammet er også den kjente forkjemper for sannhet og rett ingeniør C. H. Carlberg.

Vår svenske kollega «Fria Ord» skriver nå: Slik som loven er formulert gjelder den imidlertid ikke bare «beskyttelse for jøder». Den taler i TF kap. 7, par. 4: 10 om «hot, förtal eller smädelse mot folkgrupp med viss härstamning eller trosbekännelse». Skal da en Bonnieravis få lov til å skrive om det tyske folk: «Det är inte ett intellektuellt folk utan ett i stället ganska lågt ståande människosläkte. Eller en av-art av människosläkte.» Justisministeren har fått seg forelagt dette spørsmål i disse dager.

Dette har skjedd i et skriv til statsråden og sjefen for justisdepartementet fra sivilingeniør C. E. Carlberg.

Skrivelsen lyder slik: «Herved henstilles at en artikkel med tittel «Nazismen» i innviseravdelingen i tidskriftet «Se» nr. 13 den 22 mars 1959, side 5 (artikkelen merket i vedlagte eksemplar av tidsskriftet) må bli gjenstand for inngripen fra justisdepartementets side.

Innholdet i artikkelen strider åpenbart mot bestemmelsen i lover og forordninger angående spredning av løgnaktige uttalelser, egnet til å skape hets mot eller forakt for en gruppe av befolkningen av en viss avstamning og innebærer følgelig forbrytelse mot SL 11:7 og TF 7:4 mom 10.

Jeg går da selvfølgelig ut fra den antagelse at også her i landet bosatte personer av tysk avstamning hører til befolkningsgrupper som loventar sikte på å beskytte.

Stockholm den 6. juni 1959.
C. E. Carlberg.»

Det stykke i ukebladet «SE» artikkel som det siktes til i anmeldelsen lyder slik:

«Hele det tyske folk kunne ha vendt seg mot Hitler og de andre sinnssyke nazister som

Sverre Helliksen i Universitetets gamle festsal. Dette betyr såvel våpenstillstandsavtale — som kapitulasjonsavtale.

Lkr.art. 35 og 37 medfører at avtalen innebærer «samvittighetsfull overholdelse av Forts. side 6

ledet landet, men man trivdes med å myrde og skrike «Heil Hitler». I det hele tatt trives tyskerne med å marsjere. Det er intet intellektuelt folk, men tvertimot en ganske lavstående art av menneskeslekten. Eller en av-art av menneskeslekten.»

Det bør ikke være altfor vanskelig for justisministeren å fatte vedtak om tiltale i henhold til lovens ordlyd. En kan bare gjøre det tankeeksperiment å erstatte ordet «tysk» med «jødisk» og ordet «Hitler» med «Weizmann» for å bli klar over at rettsmaskineriet straks må settes igang.

Under enhver omstendighet kommer behandlingen av denne anmeldelse til å bli fulgt med stor interesse, ikke minst fordi omhandlede Bonnierorgan tydeligvis går ut fra at omhandlede lov ikke beskytter den betydelige tyske folkegruppe her i landet mot «hets, förtal och smädelse», skriver «Fria Ord.»

VELKOMMEN

Ser ut det ei blir noen billig affær At modtage Ruslands hr. Krustsjov så kjær, når Han på Oscarshall skal være. Trehundredetusend til omvøling går, før hallen i presentabelt utstyr står, og Norge kan vise sin ære.

Når Norge det times at få et slikt lov at modta fra Russland den store Krustsjov — en hyldest man ei kan vurdere, da må man ei blonke på kronerne små, det er kun de store land det kan oppnå, vi kan på mangt an't renonsere.

C. D. J.

FOLK OG LAND

UAVÆNGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Et Nasjonalt Sentrumparti?

Opposisjonspartiene i Norge begikk politisk selvmord i året 1945. Senere har de bare vært forsørgelsesanstalter for trofaste partitruere. I 1945 slo de seg sammen med det parti, som så lenge og så iherdig «bygget på marxismen» om å undergrave lov og rett i dette land. Da ofret de landets eneste konsekvente og målbevisste motstandere av marxismen til den røde mølukk, og utlevere dem til bål og galge og offentlig forakt. Samtidig dømte en da minst 100 000 stemmer bort fra den antimarxistiske opposisjon, mens en leverte tilbake til Arbeiderpartiet 200 000 tyskerarbeiderstemmer.

Slike «politikere» har naturligvis ingen kunnet ta alvorlig siden, aller minst de flinke guttene fra Mot Dag som nå styrer Norges land. Så det er såvisst ikke uten grunn at Arbeiderpartiet nylig skrev om opposisjonspartiene «oppsiktvekkende evneløshet.»

Det er da heller ikke denne borgerlige opposisjon Arbeiderpartiet frykter når det nå i all sin selvgode metthet slår sprekker både hist og her. Det er redd for å miste sine velgere til kommunistene. Og det er jo bare rimelig, for når alt kommer til alt er de naturligvis to alen av samme stykke. Bortsett fra Arbeiderpartiets utenrikspolitiske maskepi med de kapitalistiske stormakter og den derav følgende øyeblikkelige begeistring for kanoner og raketter, så går sosialiseringen sin jevne og sikre gang i Norge. Vi er langsomt og umerkelig blitt omskapt til en marxistisk velferdsstat, hvor individets frihet er gått tapt, hvor tro og idealer er gått tapt, og hvor den marxistiske materialisme griper oss imøte på alle kanter. Det er bare den borgerlige «opposisjon» som ikke ser dette. Den roter fremdeles i sine gamle forløyede heltehistorier om den tid som representerer Norges største skam og skjensel både på den ene og den annen måte, den synes fremdeles det er viktigere å mane til kamp mot gamle «nazistiske» spøkelser enn mot den røde makt som holder på å ta strupetak på dem.

Så sterk følger Arbeiderpartiet seg idag, at det går løs på å sosialisere forretningsbankene. Naturligvis er det en dyd av nødvendigheten, for staten må med sitt vanvittige pengeforbruk ha fingrene i godtfolks sparepenger i enda større grad enn hittil. Med makten over forretningsbankene kan den fortsette sin linje med å skaffe seg lån til lav rente, samtidig som pengeverdien synker slik at det blir lite å betale tilbake. Men for at ingen skal være i tvil — og kanskje også for å berolige opposisjonen innen partiet — har statsministeren erklært at forslaget om denne inngripen i bankenes selvstyre representerer et «angrep på selve kjernen i det kapitalistiske samfund». Han gjentar også at Arbeiderpartiet vil «avskaffe det nåværende samfundssystem».

«En sterk maktkonsentrasjon i noen få storbanker kan lett bli en trussel mot selve folkestyrets ideer», sier vår bekymrede landsfader. Samtidig som han sender den berømmelige Trygve Lie ut i den store verden for å gi utenlandsk kapital innpass i Norge!

Er det så noe å stille opp mot den marxistiske sosialiseringsspross som foregår i ly av det utenrikspolitiske samarbeid med USA?

Sikkerlig ikke med de nåværende partier. De har tilfulle vist sin ansvarsløshet og evneløshet. De har sviktet hver eneste gang de har vært stilt på prøve.

Og likevel er mulighetene idag, så rart det enn høres, større enn de kanskje har vært siden Arbeiderpartiet konsoliderte sin maktstilling. Partiet er i en svakhetstilstand, her-

Deutsche Handelskammer
in Norwegen

Medlemsfortegnelse

Ved slutten av det første forretningsår (31. mars 1941) tellet det tyske handelskammer i Norge 512 tyske og 833 norske medlemmer.

Fortsatt medlemsfortegnelse:
Christiansands Møller A/S,
Kristiansand S.

K. Juul Christiansen, Agenturen, Grosshandel, Stortings Pl. 7, Oslo.

Sophus Christophersen, Agentur, Versicherung, Nordregt. 23, Trondheim.

Cigar Import Compagniet, Karl Johans gt. 33, Oslo.

S. Garman Clausen A/S, Kontormaschinenagentur, Karl Johans gt. 21, Oslo.

jet av indre uro med eksklusjoner og missnøye. Det som mangler er et brukbart opposisjonsparti, som våger seg ut av de vanlige partipolitiske luskeveier.

Vi trenger et nasjonalt sentrumparti, ikke bare i navnet, men et som bygger på tro og tradisjon, som vil gjenreise rettsstaten og gjøre gammel urett fra de første etterkrigsår god igjen, som vil gi individet litt av den tapte frihet tilbake, som vil frigjøre næringslivet og som vil lette den knugende skattebyrde. Er parti som forstår at det er alt å vinne og intet å tape, fordi det er helt likegyldig både for bøndene og for alle andre om et opposisjonsparti har en stortingsmann mer eller mindre hvis det ikke betyr et systemskifte.

Et slikt parti, som virkelig toner rent flagg, og som ikke lar seg skremme av oppvarmede slagord fra en forvirret tid, selv om de serveres i Dagbladet og andre marxisthjelvende publikasjoner, vil sikkert kunne regne med samlet oppslutning fra alle dem som ble rammet av uretten i 1945 og fra deres slekt og venner. Og dertil kommer så alle de som har gitt opp fordi det har manglet en opposisjon med plan og mening og mot. Den store hær av utilfredse i dette land.

Hvorfor skulle Bondepartiet gå tiggergang rundt til et Venstre, hvis fanebærer er Dagbladet, eller et Kristelig Folkeparti hvis ideal var Berggrav? La disse forstenede minner fra en svunden og dårlig tid dø i stillhet og fred, og la det tidligere Bondeparti selv danne stammen i et nytt parti med litt bredere vingefang enn melkepriser og hestehandler med de røde. Den side av saken klarer Bondelaget utmerket godt, og heller ikke norske bønder lever av brød alene.

Nå er chansen der, og det hviler et tungt nasjonalt ansvar på de menn som skal bestemme over Bondepartiets videre skjebne.

K R I N G S J A

Sagaen um David son sin

1. kapitel.

EN MANN heitte David DAS og var til stor fagnad for studentar i fyrste bolken av dette hundreår. Han ville gjerne være skald, og skaldet små stubbar. Men få var de nordmenn som tykte de var gjilde.

*

2. kapitel.

PÅ SAMME VIS SOM en mann som heitte Knut frå Hamsun, slo David seg ned på Sørlandene, i en kaupang som bærer namnet Flikkafjor. Han prøvde øve lagverk der, samstundes som han telte på knapperne: Skald — Skaldikke. Gjeve menn tydet lagnadens avgjerd som Skaldikke. Men da øverste telleverket til David vanlegvis var i ulage, mente han selv at det vart SKALD. Mye uår kom over landet av dette.

*

3. kapitel.

FLESTE SKALDENE av dei ustore bodde i Oslo, meiste delen der i to kåver som heitte Hylda og Blom. Før da David DAS til denne kaupangen, der han fikk eit skrivarembete hjå makthavarene. Så sa David til venene sine at dette var for eit skaldestipendium å rekna. Skreiv han der um laust og fast — meist laust i ei tidning dei kallar «Dagbladir», samleplatsen for dei veike i margin og for eider og galde og avretting av alle deim som står godt for hogg når dei ikkje høyrer til klanen eller er ifrå jorsal.

*

4. kapitel.

TYKTE DAVID at han no var ein så stor skald — og so skallet — at han måtte gå til namnåm, og ta namn meir etter hugen til meistrane sine i Jorsal. Knesatte han då namnet Bendow, d.e. Bendow, son til David. Soleis gjekk David fra DAS, og vart sin eigen son. Han fekk stor fagnad for dette i Bartholdytidningen til eidermennene.

*

5. kapitel.

EMIL SMED heitte en mann. Han var do-sent, og tykte ikkje um at David var gått fra DAS. Men David lånte sylv til Emil, og satt ved føterne hans og lærte om landet ved Nilen. Emil var einaste i nordlandene som kjende det landet. Soleis vart David son sin egyptolog å kalda, og tok snart til sjøl å skalde og kvede om landet ved Nilen.

Mykkje hjå denne skaldskapen var lygn og fanteri og ordleik um veik kjærleik, men Emil var einaste som kunne hogge han ned her, og Emil hadde lånt sylv. Vart då tullskapen til David son sin ein løyndom millom Emil og David, og David fekk påny fagnad i tidningen sin. Skalda har då «Møy Eves ørkontrollskap». Ikkje fekk han nobelprisen for den galenskapen nei.

*

6. kapitel.

FOR DA DAVID SON SIN til der kaupangen i Sydgermania der hærmenn frå mange land nå slår på skjoldene sine, og ville ha folket der til å lage levende bilæter av ørkontrollskapet sitt. Ikkje ville dei det nei.

*

7. kapitel.

FOR DA DAVID SON SIN med skaldpapyrusen sin til ein vén plass dei kalla Nørholm, der han stod utsides grinda til nemnde største skalden i nordlandene, Knut Hamsun, og ba um grid og um å få sleppe inn og få sitte ved føterne til vismannen og skryte av han og lese ur papyrusen sin for han. Slapp han ikkje inn. Han far skal ha fred, sa Arild son til Knut til David son sin, og baud han dra til Hæl. Vart då David fyrst bleikfeit, so raud og so grøn. Før han då til vallemplassen til mor si og gråstovveies andresiden Nørholm. Mykje eider, galde og ondskap kom av dette ikkje-samværet med skaldhøvdingen.

*

8. kapitel.

I DEN STORE krigen der mongolane, dei raude austermennene og deira Jorsaltilføre og andre kremmerar stod mot germanerane, hald Knut med dei sisst nemnde, av di han aldri tykte om raudmenn og kremmerar. Men David son sin hald med dei fyrste av di dei hadde vore læremestraner hans i ørkontrollskap og sylvutlåning. Striden var hard, men dei raude og kremmerane og David stod ti mot ein, og vann.

*

9. kapitel.

VART DA KNUT teken som krigsbyte, og mange var dei trelar som sparka han i broken. Fyrst bland desse så ein ofttest David son sin.

*

10. kapitel.

DØYDE DA KNUT. David son sin livde vidare, og mykkje sylv gjorde han av å sparke motmennene sine der dei lå bastne og bundne og mest i avmakt. Og for kvart eit spark ga det atterhall i «Dagbladir» så det ljoma over alle norlandene og overalt der småmenn vanka.

Her ender sagaen um David son sin, fyrste delen, fyrste bolken!

E. S.

Statsmenn imellom

Ifølge den hollandske avis «Nieuwsbrief» har general de Gaulle sagt følgende visdomsord om sin britiske kollega Macmillan: «Han må vel være en mann etter britenes smak, for utvendig er han en fullendt gentleman, mens han innvendig er en vaskeekte gangster —».

BAK KULISSENE:

General Gamelin har ordet

Også minister Albert Sarraut (nr. 2 fra høyre) trodde å kunne spille en stor historisk rolle.

En regjering vil krigen

7. mars 1936. Foran innenriksministeriet i Paris kjører ministrenes biler frem klokken 9 om morgenen. Ministerpresident Albert Sarraut har skyndsomt sammenkalt sine kolleger. Han antar at den bebudede «store gest» fra Hitlers side vil bestå i besetelsen av Rijnland — og han er besluttet på å besvare det med våpenmakt.

Albert Sarraut, en mann oppe i årene, er den karakteristiske type på en fransk politiker. Hans innflytelse er stor. Hans bror er leder av «Dépêche de Toulouse», en av provinspresensens mest innflytelsesrike organer, og selv er han en mester i det politiske spill bak kulissene. Han har påny nådd sitt mest ergjerrige mål han er ministerpresident og samtidig innenriksminister, og dermed er Frankrike i hans hånd. Hele Paris forteller om en hendelse som bringer ministerpresident Sarraut i forbindelse med pinlige forretninger. En dag tilbød en kunsthandler ham å kjøpe en samling negerkunst. Sarraut, som selv er samler, besa kolleksjonen, men hadde deretter selv ingen interesse av den. «Jeg skal imidlertid sende en annen», sa ministeren, «og han vil nok ta den.» Det kom også virkelig en kjøper neste dag. Han refererte til Sarraut og kjøpte hele samlingen. «Og hvor

Georges Mandel.

skal jeg sende regningen?» spurte kunsthandleren. «Send den til «Sphinx», sa besøkeren — og det var navnet på et av de mest kjente offentlige hus. Regningen ble også virkelig betalt der, og samlingen selv kunne kjennerne siden se igjen i et offentlig hus i Marseille. — Slike kretser hadde altså den franske ministerpresident forbindelse med, men ingen tok anstøt av det. For enu er ikke franskmennene blitt klar over, at i dette at man tåler slike forhold og ser på dem med morskaper, ligger en politisk skyld som før eller senere må betales.

Albert Sarraut hilser på sin utenriksminister Flandin, minister Paul-Boncour, som hadde representert Frankrike i Genf, sin krigsminister general Maurin og generalstatssjefen for den franske arme Gamelin. Han glemmer heller ikke å hilse høflig på postministeren, herr Mandel, som egentlig heter Jerobeam Rothschild og som nå endelig har vært minister siden 1934. — Man har gitt ham postministeriet, og det går rykter om at han benytter sin stilling til å la samtalen til de førende politikere avlytte av sine spioner.

Ministerne har møtt frem for tidlig. Ennu finnes det ingen dokumenter som kan danne grunnlaget for et vedtak. Klokken halv ti kommer den tyske sendemann i Paris, grev Welczek til utenriksministeriet på Quay d'Orsay og overrekker en note — men den kommer til ministrene bare i en skyndsom og uforbindtlig overrettelse. Ministrene blir enige om å møtes igjen klokken 11 og da journalistene kaster seg over dem idet de forlater ministeriet, kan Paul-Boncour bare erklære: «Man vil nøye prøve det tyske memorandum.» Med et kort nikk med hodet bekrefter utenriksminister Flandin denne beskjed, og alle ministrene anstrenger seg for å fjerne seg med mest mulig tillitsfulle ansikter.

I mellomtiden har den tyske

utenriksminister mottatt de utenlandske sendemenn i Wilhelmstrasse og meddelt dem Hitlers beslutning, og der Führer har selv i riksdagen forkynt for det tyske folk og for hele verden: «Fra idag av er Rikets suverenitet gjenopprettet i Rijnland.» Samtidig tilbyr han også Frankrike og Belgia en ikke-angrepspakt for 25 år. Samme morgen har de tyske tropper overskredet Rhinen.

Ministerpresident Sarraut er ute av seg. Han burde handle, ja, han burde handle like raskt og inntrykksfullt som disse tyskere, men han kan ikke. Han må først bli enig med engelskmennene, med belgierne, med italienerne, med alle makter som har avsluttet Locarnopakten, som Tyskland nå har sagt seg løs fra. Så går timene, det går en hel dag og en hel natt. Først om morgenen neste søndag kan ministrene i Frankrike møtes til det avgjørende møte under ledelse av republikkens president.

8. mars 1936. Ministrene oppholder seg i møtesalen i første etasje, den som vender ut til haven. På veggene henger besynderlig nok bilder av europeiske suveræner: keiser Franz Joseph ser ned på dem, Victor Emanuel II, konge av Italia og pave Pius IX. Napoleon III har latt bildene henge opp da han var president og enu ikke keiser, og så henger de der fremdeles og gir ministrene foranledning til visse betraktninger. Kongene er nemlig malt i sin ungdom og sin fulle glans, og den gamle minister Pichon, som ble så dårlig behandlet av Clemenceau, sa en gang til Briand «Disse konger etterlater egentlig sine folk et penere inntrykk enn vi republikanske ministre!» — «Det kommer av at de allerede var konger i en alder da vi ikke kunne bli ministre», svarte Briand.

Forts. s. 7.

Konrad Sundlo:

Atomraketter og «Huset uten vinduer»

Omkring Ulrich Detlev Roses bok «Die unheimlichen Waffen»

Det er vistnok en alminnelig utbredt oppfatning at det var Hitler-Tyskland som først begynte med raketter som krigsvåpen. Men denne oppfatning er feilaktig, skriver Ulrich Detlev Rose i sin bok «Die unheimlichen Waffen» (De uhyggelige våpen). Rakettene var i bruk lenge før, fra 1500 til ut i det 17. århundre likesom også i forrige århundre. Under krigen mellom Sambandsstatene og England 1812—14 bombarderte englenderne Washington med raketter, hvilket skapte panikk blandt de amerikanske militssoldater som deserterte, så englenderne kunne rykke inn og svi av byen.

Under krigen mot Mexiko i 1846 satte amerikanerne opp et rektetbatteri som dog snart ble oppløst igjen da rakettene hverken i skuddvidde eller treffsikkerhet kunne konkurrere med de riflede kanonene som ble oppfunnet i midten av forrige århundre. Det kan dog nevnes at rakettbatterier ble brukt av englenderne mot russerne under Krimkrigen i 1850-årene.

De raketter det her er tale om var ikke annet enn kanoner uten løp. Rakettene ble sendt avgårde ved hjelp av en startladning og slingret så mer og mindre rett avsted mot målet. Det var den amerikanske vitenskapsmann dr. Robert Goddard som var den første som kunne gi rakettene øket fart under flukten. Det var i 1926 en slik rakett for første gang suste gjennom himmelhvelvet og den hadde den respektable fart av ca. 900 km i timen. Den ble dre-

vet av surstoff og gasolin.

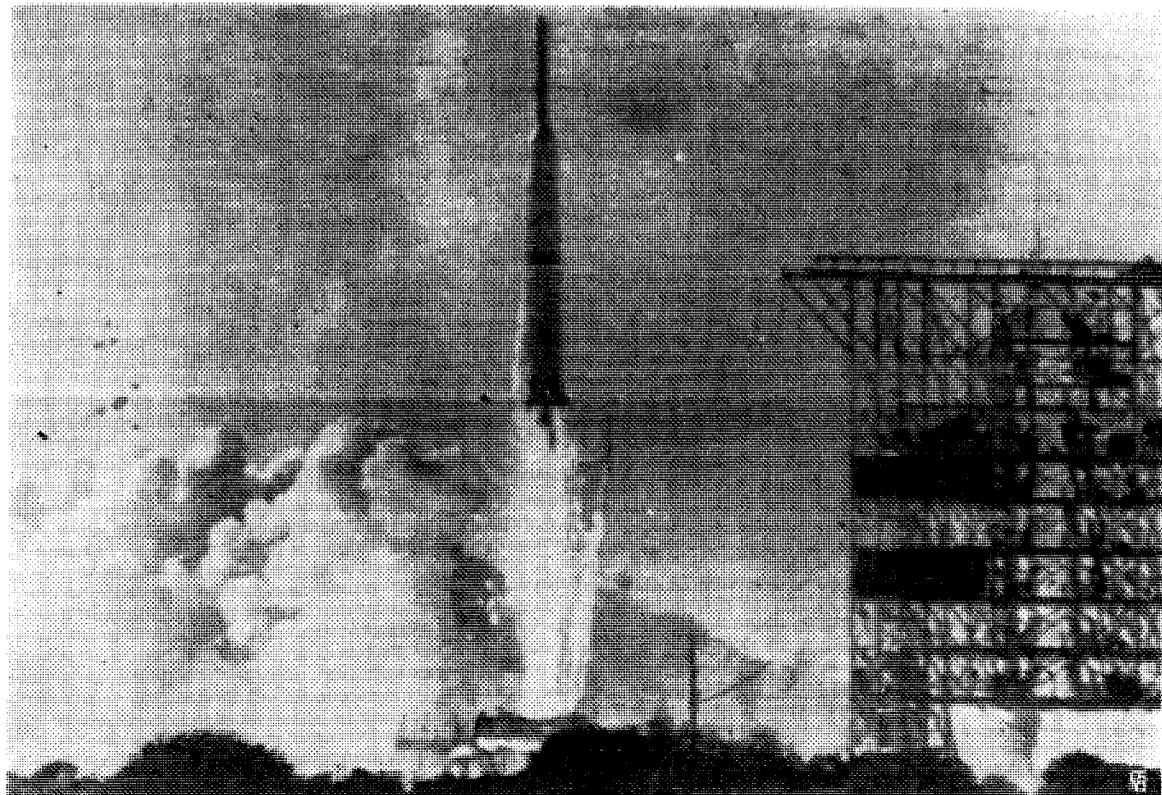
Dr. Goddard nådde frem til erkjennelsen av en rekke fundamentale grunnsetninger for rakett drift, og disse grunnsetningene er blitt studert og anvendt av vår tids rakettforskere. Men han kjempet en årelang strid mot myndighetenes uforstand, sløvhet og manglende velvilje overfor nye ideer.

De samme erfaringer gjorde tyskerne da de gikk igang med studiet av rakettene som krigsvåpen. De opplevde kampen mot bøygen. Myndighetene var imot, de gamle generalene likeså, og det verste var at Hitler selv ikke skjønnet noe av den nye tid. Hertil kom så at vitenskapsmennes arbeid ble sinket av forræderi og fiendtlig sabotasje. Imidlertid var de dog allerede i 1937 kommet så langt at 90 forskere og konstruktører hadde etablert seg i det beskjedne lille sted Peenemünde på øya Usedom og allerede straks viet disse forskere seg for studiet av fjernstyrte raketter med lang rekkevidde.

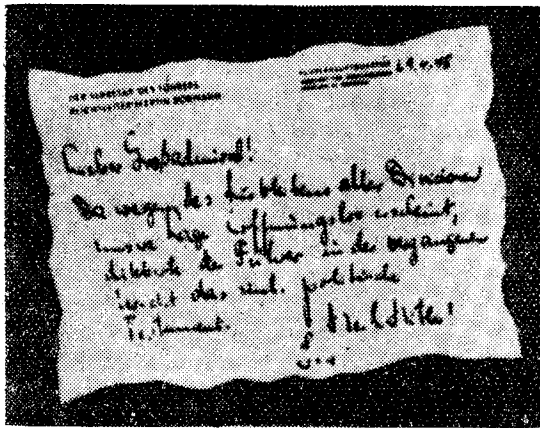
Det var på dette område at tyskerne var de ledende, og på dette felt lå de ved krigens slutt flere år foran sine konkurrenter som for øvrig alle sammen brukte raketter i siste verdenskrig.

Russerne var foran de andre når det gjaldt å skyte masse-sperreild med raketter mens britene var de første til å bruke raketter i luftforsvaret. Japanerne anvendte rakettene som artilleri.

(Forts. s. 8).

Jeg har vært Europas siste håp — sa Hitler i sitt politiske testamente

Det siste brev. Det var skrevet av Martin Bormann til admiral Dönitz den 29. april 1945, dagen før Hitler skjøt seg. Bormann sendte det med Hitlers testamente, som oppnevnte Dönitz til Hitlers etterfølger:

Førerens Hovedkvarter. Kjære storadmiral. Som følge av divisjonenes uteblivelse (det var planlagt et motangrep) synes vår situasjon håpløs. — Føderen dikterte i natt det vedlagte politiske testamente. Heil Hitler.

Deres M. B.

Jeg har vært Europas siste håp. Det viste seg ute av stand til å omskape seg ved hjelp av frivillige forbedringer. Det viste seg uimottagelig for sjarm og overtalelse. For å vinne det måtte jeg bruke makt. (Teksten i Sunday Express: I have been Europe's last hope, She proved incapable of refashioning herself by means of voluntary reform. She showed herself impervious to charm and persuasion. To take her I had to use violence).

Storbritannia sperret Europa veien

Europa kan bare bygges på et fundament av ruiner. Ikke materielle ruiner, men på ruinene av hevdvundne rettigheter og økonomiske sammenslutninger, på ruinene av åndelig usmidighet, sykelige fordommer, overlevet ideosynkrasi og transsynthet.

Europa må bli formet ut fra de eksisterende felles interesser, uten først og fremst å skjule til enkeltpersoner. Napoleon forsto dette fullstendig.

Kanskje bedre enn noen annen kan jeg tenke meg de lidelser Napoleon gjennomgikk, mens han lengtet etter fredelige seire, og dog var tvunget til å fortsette krigen uten opphør og uten noen utsikter til at den skulle stanse — og mens hans allikevel holdt fast ved det evige håp om til slutt å kunne oppnå fred.

Siden sommeren 1940 har jeg gjennomgått de samme lidelser og alltid har det vært Storbritannia som har sperret Europa veien mot lykke og velstand. Men nu er imperiet gammelt og svekket, om enn ikke mindre listig og ond (enn før). Endelig støt-

tes det i denne negative og unaturlige holdning av De forente stater som selv er under innflytelse og påtrykk av den internasjonale jødedom som har floreret og ennulenge håper å fortsette sin blomstring som et resultat av våre stridigheter.

(Ordlyden i Sunday Express:

Finally, she is being supported in this negative and unnatural attitude by the United States, themselves inspired and urged on by the whole forces of international Jewry, which has flourished and hopes long to continue to flourish as the result of sur dissensions.)

Hvis vi er forutbestemt til å tape denne krig vil vårt nederlag bli fullstendig. Våre fiender har proklamert sine mål på en måte som ikke gir oss noen illusjoner om deres hensikter. Jøder, russiske bolsjevikere og et kobbelt av sjakaler som følger bjeffende i deres spor — om alle vet vi at de vil ikke legge vekk våpnene, før de har ødelagt og likvidert det nasjonalsosialistiske Tyskland og redusert det til en skraphaug.

Min beslutning om å gjøre regnskapet opp med Russland ble i virkeligheten gjort så snart jeg var overbevist om at Storbritannia hadde bestemt seg for å fastholde sin stivsinnete holdning.

Churchill var helt ute av stand til å verdsette den sportsånd, jeg hadde vist ved å avstå fra å skape et uhelbredelig skisma mellom britene og oss. Vi unnlot jo faktisk å utslette dem ved Dunkerque. Vi burde ha kunnet gjort det innlysende for dem, at de ville oppnå uvurderlige fordeler ved å anerkjenne det overherredømme Tyskland

Nedenstående er på grunnlag av Sunday Express en ekstrakt av Hitlers siste ord slik han dikterte dem til Martin Bormann noen dager før sin død. Hverken Hitlers eller Bormanns lik ble funnet. Enkelte av hans ord i dette siste budskap i Sunday Express kan kanskje i korthet sammenfattes slik: Churchill verdsette ikke min sportsånd. Etter Det Tredje Rikes nederlag blir bare to stormakter tilbake: USA og Sovjet. Geografiens og historiens lover vil tvinge dem til en styrkeprøve, vil gjøre dem til fiender av Europa. Begge to vil de søke tysk støtte, men vi må ikke spille «bondens» rolle i deres store sjakkspill . . .

hadde skapt i Europa — en tilstand hvis gjennomførelse de alltid hadde motsatt seg, men som jeg hadde gjennomført uten vanskeligheter.

Russerne har en elefants tålmodighet

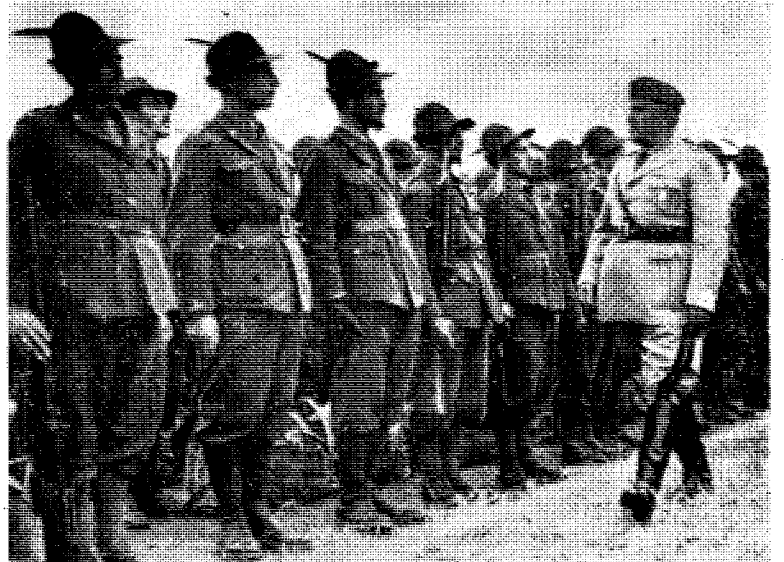
Når det gjelder de jødefengte demokratier har russerne samme tålmodighet som en elefant. De visste med sikkerhet at de uten å gå til krig før eller siden — ville være i stand til å undertrykke demokratiene, takket være disses splittelse, den rad av økonomiske kriser de ikke synes å komme ut av, og Marxismens sterke tiltrekningskraft, for hvilken de er særlig sårbar. (Forts. s. 6).

Hitler og v. Rundsteat

«LEGION MUSSOLINI» har 70 000 medlemmer

Og ledes av Duces nevø, grev Vanni Teodorani, som nylig fikk 5 års fengsel for å ha tatt Egypts parti mot Israel!

Mussolini inspiserer alejegere.

Fra «General-Anzeiger» i Bonn henter vi følgende:

Utenlandske iakttagere melder om at fascismen er i vekst. Offentlighetens interesse for familien Mussolini har tiltatt sterkt i den siste tid. Da Vittorio Mussolini, Duces elste sønn ble frifunnet av en militærrett i Florenz for anklagen om faneflukt og fikk tilbake sin rang som kaptein i reserven i det italienske flyvåpen, ble han mottatt med bifall av noen hundre urokkelige fascister da han forlot rettslokalet. Vittorio Mussolini undro seg imidlertid disse

demonstrasjoner og vendte tilbake til Brazil i fly. Han har ledet en tekstilfabrikk i noen år nå. Benito Mussolinis siste hvilested, familiegravnen på San Cassiano-kirkegården, hvor han ble gravlagt i 1957, blir i den siste tid stadig smykket med blomster av ukjente.

50 000 medlemmer skal «Legion Mussolini» ha. Dens fører er Duces nevø grev Vanni Teodorani. Organisasjonen, som skal ha medlemmer i alle større steder i Italia, er under observasjon av det politiske politi, men er ennå ikke blitt forbudt. Lederen ble for noen uker siden dømt til seks års fengsel (!) for å ha offentliggjort noen artikler i sin ukeavis «Asso di Bastoni», som «hadde vakt offentlig forargelse i politisk forstand»

Filmprodusenten Dino de Laurentius vil utnytte de nåværende nasjonale konjunkturer i Italia og dreier to filmer med titlene «Il Duce» og «Selle 27». Den første film skal skildre Benito Mussolinis liv og den andre grev Cianos, der som svigersønn av Duce og Italias utenriksminister lenge bestemte italiensk politikk og som kort før krigens slutt ble skutt som «defaitist og forræder».

*

«Euroform» har hatt et intervju med den ovennevnte grev Teodorani. Hans kontor befinner seg i Via Marche, et velansett kvartal i Rom. Intervjueren forteller:

Sekretæren melder meg, og greven mottar meg smilende og trykker min hånd. Rommet er fylt av fascistiske faner, emblemer og bilder og byster av Mussolini. Under en dødsmaske av Mussolini hang et krusifiks.

(Forts s. 7).

Norge og krigsføringsspørsmålet

(Forts. fra s. 2).

begge parter», og «innstiller overalt de krigførende staters krigsoperasjoner.»

«Krigsoperasjoner» — uttalte opponent Helliksen er identisk med krigsdeltakelse, som er betingelsen for å dømme for landssvik etter § 86, slik den dengang lød, nemlig at paragrafen bare kan anvendes «under en krig hvor Norge deltar eller med sådan krig for øye...»

Doktoranden bruker derimot uttrykket «krigstilstand», hvilket er et vakere og engere begrep enn krigsdeltakelse. Man skjønner at det er en himmelvid forskjell enten våpenstillstandsavtalen av 10. juni 1940 skal fortolkes lokalt som Høyesterett gjorde det, eller begrenses slik som doktoranden gjør det til å omfatte bare landstridskreftene. Avtalen selv gir ikke holdepunkter for noen begrensning, men sålenge HR's tolking eksisterer — går det vel ikke uten videre an å oppheve Høyesterettsdommen i Flve-saken, slik som doktoranden gjør det.

Imidlertid er denne dom blitt gjenstand for sterk kritikk, som jo helst bør krones med en aksjon i rettslige former (som i Hetlesaken) ved at man gjenopptar til fornyet prøvelse en av de avsatte dommer. Og det kommer nok. Det synes selvsagt at alle gode krefter er interessert i dette, men Høyesteretts kjæremålsutvalg slipper nødvendigvis noen til, akkurat som vi så det i justismordet Hetlesaken, hvor saken 3 ganger ble nektet gjenopptagelse av HR's kjæremålsutvalg, før dommen ble opphevet.

Den begrensning doktoranden anfører har vært gjort fra hold som ikke hører til NS. Grunnen er Høyesteretts lokale begrensning som han forstår er uriktig. Derfor vil han finne en annen begrensning. Begge innskrenkninger rammes imidlertid av avtalen selv, som i § 1 bruker uttrykket i norsk tekst: «de norske stridskrefter nedlegger våpnene.»

I den avgjørende tyske tekst heter det: «die gesamten, norwegischen Streitkräfte», hvilket betyr «samtlige norske stridskrefter» ets., ifølge autorisert translatoroversettelse. Høyesterett fikk seg imidlertid forelagt en ikke underskrevet privat oversettelse, hvor gesamte oversettes til «samlede», som så igjen HR ved en innskrenkende tolking oppfatter som de i Nord-Norge samlede o. s. v.

Men avtalens § 7 viser at det var for Nord-Norge at ikke de «samlede overga seg». En større del av 6te divisjon dannet grensevakt mot Sovjet.

Avtalens § 8 nevner da også at norsk overkommando plikter å gjennomføre norsk-tysk samarbeid for «å beskytte Norge». Avtalen innledes med Forsvarssjef Ruges teleggram av 8. juni 1940: «Kongen og Regjeringen har befalt meg å innstille fiendtlighetene», som professor Frede Castberg i sin Folkerett nevner som krigsopphørsgrunn. I statsrådsprotokollen for 7. juni 1940 heter det «det er håpløst for Norge å fortsette krigen.» Statsminister Nygaardsvold meddelte da også i sin kringkastings-tale den 25. juni 1940 fra London at krigen var slutt og Norge beseiret.

Den norske militærattasjé i Stockholm skrev ultimo juli 1940 at den norske regjering i London anbefalte de internerte norske tropper i Sverige å vende tilbake til Norge. Ruge sørget for at alle yrkesmilitære offiserer avga æresord om ikke på noen måte å kjempe mot Tyskland, slik doktoranden har notert dette på side 434, note 21. Altså ikke bare for yrkesmilitære i Nord-Norge, eller bare for landstridskreftene.

Avtalen av 10. juni 1940 en avtale mellom Norge og Tyskland, ikke mellom de befullmektigede, som har undertegnet den, eksempelvis Roscher Nielsen. De på vegne av Norge og Tyskland agerende myndigheter var de to overkommandoer. Har virkelig daværende oberstl. R. N. ment sin innskrenkende tolking og trodd at han kunne få den med som en kontraktbetingelse — så fortjener han sterk kritikk for å ha forsømt sin plikt til å få en slik innsnevrende forståelse inn i avtalen.

Avtalen som sådan er det som gjelder, ikke de forutsetninger og meninger som ikke har funnet uttrykk i avtalen.

Med hensyn til 6. divisjon som nevnes i avtalens innledning — følger den av artikkel 35 som sier: «De kontraherende parter skal ta hensyn til de militære æresregler». Derfor kom en innledende bemerkning om 6. divisjon inn.

Og 6. divisjon faller sammen med stridskreftene i Nord-Norge, som var de eneste som ikke «overga seg». Og

Hitlers siste ord

(Forts. fra s. 5).

Men russerne visste også, at situasjonen var en helt annen for Det Tredje Rikes vedkommende. De visste at vi på nærsagt ethvert område — og i større utstrekning i fred enn i krige — vil overgå dem.

Forklaringen på den tålmodighet russerne viser, må søkes i deres filosofi, som tillater dem å unngå å utsette seg for noen risiko — og i stedet vente — ett år, en menneskealder, om nødvedig ett århundre — inntil tiden er moden for gjennomføring av deres planer. Tid betyr intet for dem. Marxisme har ganske visst lovet dem paradiset på jorden — men hverken i dag eller i morgen, først en gang i en fjern og uviss framtid...

Til tross for denne tålmodighet som selve kjernen i deres styrke, kunne russerne ikke passivt se på at Storbritannia ble tånetgjort. Hvis det skjedde ville de med USA og Japan til å veie opp hverandre — finne seg ansikt til ansikt med oss, og alene. Og det ville uten minste tvil bety at vårt gamle mellomøstlandet ville bli regulert til vår fordel.

Ordning tenkelig med Russland

I et helt år klynget jeg meg til håpet om at Det tredje rike og Stalins Russland kunne opprette en entente, der i det minste ville være ærlig og oppriktig, om ikke uforbeholdent vennskapelig. Jeg forestilte meg at realisten Stalin etter 15 år ved makten ville ha frigjort seg fra den tåkede marxistiske ideologi, og at han beholdt den som en gift utelukkende til utvortes bruk. Den brutale måte, hvorpå han hugget hodet av den jødiske intelligens som hadde ydet ham så store tjenester under arbeidet med å utslette det Zaristiske Russland — bestyrket meg i denne tro. Jeg antok at han ikke ville gi de samme jødiske intellektuelle en sjanse til å omstyrte det totalitære imperium han hadde skapt, det Stalinistiske imperium, som i alt vesentlig, er den åndelige arvtager til Peter den Stores imperium.

de eneste som ikke «nedlegger våpnene». Så avtalen om disse beføyelser gjaldt ikke 6. divisjon.

Helliksen siterte fra Oppenheims berømte «International Law» London 1944), s. 454 om overtredelse av en slik avtale — at hvis det skjer etter regjeringen ordre er det et internasjonalt rettsbrudd, og skjer det uten regjeringens ordre er det krigsforbrytelse.

I en ånd av uforsonlig realisme på begge sider kunne vi ha skapt — en situasjon, hvor en holdbar entente ville ha vært mulig — ved nøyaktig å definere de innflytelsessfærer som partene skulle ha. Ved strengt å begrense vårt samarbeid til det økonomiske gebet og på en slik måte at begge parter ville hatt fordel av dette — kunne vi hatt en entente, som ville blitt holdt under et stadig oppsyn — med falkeblikk og med fingeren på avtrekkeren.

«Nu blir det Amerika mot Russland». Begge vil søke støtte hos Tyskland

Etter Det tredje rikes nederlag — og mens man venter på at de asiatiske, afrikanske og kanskje sydamerikanske nasjoner skal reise seg, vil det bare være to stormakter i verden, som er i stand til å måle seg med hverandre — De forente stater og Sovjet-Russland. Både historiens og geografiens lover vil tvinge disse to makter til en styrkeprøve, enten militært eller på de økonomiske og ideologiske felter.

Disse samme lover gjør det uunngåelig, at begge makter vil bli fiender av Europa. Og det er like sikkert at begge vil søke støtte hos den eneste overlevende store nasjon i Europa, hos det tyske folk.

Jeg kan ikke understreke sterkt nok at tyskerne for enhver pris må unngå rollen som «bonde» for den ene eller den annen part i det store sjakkspill.

Det er på dette punkt vanskelig å si hva der fra et ideologisk synspunkt vil være det værste for oss, den jødebefengte amerikanisme eller bolsjevismen. Det er mulig at russerne under inntrykk av begivenhetenes press vil befri seg fullstendig for den jødiske marxisme — kun for å gjenopplive pan-slavismen i dens vildeste og voldsomste form. For amerikanerne gjelder det at hvis det ikke hurtig lykkes dem å befri seg fra New York-jødernes åk, (som har den samme intelligens som en ape som sager av den gren den selv sitter på (I Sunday Express: which has the same intelligence as a monkey that saws through the branch on which it is perching) — da vil det ikke vare lenge, før de går under, ennå innen de har nådd modenetsalder.

Den kjennsgjerning at de forener besittelsen av så enorm materiell makt med så enorm mangel på intelligens — fremkaller billedet av et barn som er blitt angrepet av Elefantiasis. Man kan godt spørre om dette ikke er et eksempel på en paddehatt-sivilisasjon, som er forutbestemt til å forsvinne like hurtig som den er oppstått.

FORBUNDETS LANDSLEDERMØTE 1959

er foreløpig fastsatt til 15. august med forbehold om mulig forandring. Møtet vil antagelig bli holdt i Oslo og det vil være adgang for alle som har betalt medlemskontingent for 1959.

De som ikke har betalt kontingent for 1959 bes gjøre dette snarest. Nærmere kunngjøring her i bladet 1. august.

Så godt som ny Jøtul-ovn

for 60 cm. ved, rimelig tilsalgs. Ekspedisjonen anviser.

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo
Tlf: 68 88 17, pris 87 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstige av jern, malertrapper og helsbare loftstrapper.

Dyktig hushjelp

søkes for tiltredelse nå eller senere. Enslig ektepar. Moderne villa ved Kragerø. Gode betingelser.

Henvendelse:
Fru ing. Mylius Kragerø.

A. L. Averter i Folk og Land!

Annelise Parow

TANNINNETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke — Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Telef. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Etterlysning

SS-mann Arthur Sundby meldt falt 15. januar 1945. Vet noen noe om ham? Svar til Ragnar Sundby, Vormsund.

Bak kulissene:

(Forts. fra s. 4).

Men idag er det ikke den rette tid for slik spøk. Idag dreier det seg om hvorvidt Frankrike skal ta imot der Führers fredstillbud for 25 år eller ikke. President Lebrun kommer, og de ventende herrer slukker sine sigaretter, for en røker ikke i et ministermøte. De tar plass slik det er foreskrevet: midt på det lange bord sitter presidenten, til høyre for ham rådets visepresident, så finansministeren, til venstre for ham justisministeren, seglbevareren (Garde des Sceaux). Utenriksminister Flandin gir et bilde av situasjonen: Rhinland er besatt og han er blitt enig med engelskmennene om at det straks skal holdes et møte i Paris av de makter som har undertegnet Locarnopakten. Dette er jo noe, men det er ikke nok. I disse fellesmøter har herr Mandel til nu ikke grepet ordet. Han holder seg stadig tilbake, han venter på sin time, som nå endelig er kommet for Clemenceaus elev. Han sier skjærende: «Det dreier seg om å få vite klart og tydelig om vi skal besvare slaget med et motslag eller om vi skal innskrenke oss til juridiske innvendinger. Det er de spørsmål jeg gjerne vil ha svar på!»

Mandels ord har utløst lidenskapene. Albert Sarraut, ministerpresidenten, Paul Flandin, utenriksministeren, Paul Boncour, mannen fra Genf, allesammen erklærer heftig at Rhinlandsbesettelsen er en krigersk handling som må besvares på samme måte. Den franske regjering vil foreslå Locarnopaktens stater å gå frem mot Tyskland med våpenmakt, og Frankrike gjør allerede det første skritt til det. Ministerrådet beslutter: Maginotlinjen skal straks besettes, de afrikanske tropper syd fra skal straks settes i marsj mot østgrensen, grensetroppene skal straks tilbakekalle alle permisjoner og holdes i alarmberedskap.

Men dette er fremdeles ikke nok for herr Mandel. «På en handling som Rhinlandsbesettelsen kan Frankrike bare svare med mobilisering», sier han skarpt.

«Ministerrådet har praktisk talt vedtatt en delmobilisering» svarer general Maurin.

Ved ordet «mobilisering» mister herrerne nesten pusten — «mobilisering» — det er det samme som krig!

«Delmobilisering er første skritt til full mobilisering, mine herrer», sier Albert Sarraut energisk. Han er bestemt på å drive saken frem. Han vil ha krig. Og han er ikke alene om det: også Mandel vil ha krigen, også Paul Boncour, alle fiender av et sterkt Tyskland vil ha den. Ministrene som ennå ikke vil den, de vil også slutte seg til når han, Albert Sarraut, har fått sakene slik i gang at det ikke går an å stoppe lenger. Og da vil også herr Lebrun underskrive dekretet som erklærer krig!

Da franskmennene denne dag skrur på sine radioapparater, hører de ministerpresident Albert Sarraut. Han taler med flammande setninger mot den tyske aksjon. Han forsøker å rive folket med seg. «Et slikt skritt», roper han ut, «kan Tyskland bare våge å ta fordi det vet at Frankrike er uenig og revet istykker av politiske kamper. Men Frankrike har alltid visst å bli enig når det gjelder en ytre fiende. Jeg erklærer herved høytidelig: Frankrike vil ikke forhandle med Tyskland så lenge Strassbourg ligger innen rekkevidde av de tyske kanoner!»

Dermed har den franske ministerpresident låst seg fast for hele verden, og det gjorde han med full hensikt. Frankrike skulle ikke mere kunne gå tilbake. Det skulle marsjere inn i denne krig. Det skulle kaste Tyskland til jorden.

Ministerpresidenten har talt fra sin bolig og herrerne fra kringkastingen har fjernet seg igjen med sine apparater. Nå kommer det siste og avgjørende skritt — Albert Sarraut venter i sin bolig Avenue Victor-Hugo 15 på generalstabssjef Gamelin for å høre dennes militære forslag. Han aner ikke hva det skal åpnebares i det nattlige møte med denne merkværdige mann.

(Neste gang: Besatt av maktlyst).

Krigens Historie

(Forts. fra s. 1).

fessorer og studenter rundt om i verden, og at mange studenter vil skrive oppgave over Quisling både i jus, sosiologi og politikk. Han er meget aktuell idag, fordi han forutså og forutsa det som vi nå ser hender. Tenk om Norge, England og Amerika hadde hørt på ham. De behøvde da ikke å ha så store bekymringer i dag.»

Det tar litt tid å behandle dette vitenskapelige stoff, men som vi før har skrevet, så skal vi komme nærmere tilbake til professor Unstads artikkel i et senere nummer.

«Folk og Land»

Takk for bladet! Det er ofte mykje interessant. Men eg likar ikkje at bladet tek so hardt fatt på kommunismen. Det der må vera dei «gode» nordmenns sak. Me hev våre ting å strida for, «Forbundet» millom anna. Me hev fullt nok med det.

J. H.

Som alle andre aviser

må vi se å få inn bladpengene forskuddsvis. Som våre lesere vet er vi ikke særlig beslått med penger og derfor er det så over-

Legion Mussolini

(Forts. fra s. 5).

Vi satt rett overfor hverandre, og på mitt spørsmål svarte greven omtrent følgende:

Jeg fikk fem års fengsel for å ha offentliggjort artikler til gunst for Egypt og til ugunst for Israel. Dertil kommer ytterligere otte måneder for en annen presseforgælelse.

Den av meg ledede Legion Mussolini er organisert selv på de minste steder og teller nå rundt regnet 70 000 mann. Om forbud mot Legionen har det hittil ikke vært tale.

Mitt ukeblad «Asso di Bastoni» utkommer ikke mere, men månedsbladet «Rivista Romana» kommer som før.

Den tunesiske president er innstillet mot de italienske fascister, mens statspresident Nasser er vår venn.

Hvis Berlin tilfaller russerne, er Europa fortapt.

For å møte utviklingen i det svarte Afrika måtte tyskere og italienere ha bosatt seg der. Da de ble drevet bort ble utdrivelsen av hvite overhodet innledet.

Vi har et godt samarbeid med Sir Osvald Mosley, hvis tidsskrift «Action» De finner på bordet i mottagelsesværelset. Fascisme betyr rettferd og fred — også på det internasjonale område. Fascismen er menneskehetens håp. Den er ikke avhengig av gamle symboler, så forsåvidt er fascismen en evig bevegelse.

Sør-Tyrol: Vi ønsker ingen tyskere på denne side av Alpene, ellers vil de snart være i Mailand og Venedig. Sydtyrolerne er dessuten ingen virkelige tyskere, ellers ville Hitler aldri ha gitt avkall på dem.

Med hensyn til min fengselsstraff så venter jeg på et amnesti.

*

Ellers kan det ha sin interesse å gjengi fra den spanske aftenavis «El Alcazar» at det i Madrid på Benito Mussolinis 14. dødsdag fant sted en minnemesse i Basilikaen i Madrid. I messen deltok bl. a. den tidligere spanske utenriksminister og Francos svoger Serrano Suner og Mussolinis befrier Otto Skorzeny. Ved avslutningen av messen spilte orglet fascisthymnen «La Giovinezza».

«El Alcazar» bragte i denne anledning en lederartikkel om den tidligere italienske stats-sjef og pekte på hans ytelser ved å gjøre Italia sundt igjen etter den første verdenskrig.

dentlig viktig for oss at bladpengene betales straks ved forfall. Og derfor er det også slik en stor hjelp om noen synes avisen er verdt noen kroner mere enn bladpengene.

Eisenhower - Sovjet

(Forts. fra s. 1).

Moskvaområdet og de hadde begynt på en lang og sikker marsj mot nederlaget. Da Sorge ble arrestert, skrøt han av at han hadde endret historiens gang, og det hadde han rett i.

Dwight Eisenhower kan også skryte av at han har endret historiens gang ved å undertegne denne ordre i 1945, og ved å sende tyske vitenskapsmenn til Russland ved et pennestrøk endret han Russland fra å være en feudal middelalderstat til en moderne teknisk makt. Det er ingen grunn til å tro at han visste hva han gjorde. Ordren var skrevet av en annen og anbragt foran ham til undertegnelse. Var den skrevet av hans spesialrådgiver i politiske spørsmål, Kaptein Edward Warburg fra firmaet Kuhn, Loeb Co., det samme som finansierte den russiske revolusjon i 1917? Eller var den skrevet av Sovjetforsvareren James Paul Warburg, av samme familie, som var europeisk sjef for Office of War Information?

I hele etterkrigsverdenen var det bare en eneste mann som kunne se hva som hadde hendt, og det var F. C. F. Weiss. Han fortalte oss hva som hadde funnet sted og sa at i fremtiden måtte vi regne, ikke med Japan, Tyskland eller Italia, men med Russland og Russland alene, fordi Russland nå ville bli utstyrt med alle de fryktelige våpen som disse tyske vitenskapsmenns geni kunne utpønse.

Weiss' advarsel har antagelig ikke gått helt upåaktet for det ble plutselig et oppstyr for å få fatt på resten av de tyske vitenskapsmenn som ikke hadde stått på Eisenhowers liste, eller som hadde hatt hell med seg i å unngå vårt Counter-Intelligence Corps, og forsøket begynte vi et eget rakettprogram under ledelse av et dusin tyske vitenskapsmenn eller noe slikt.

Tidlig i 1950-årene ble et selvtillfreds USA plutselig elektrifisert ved nyheten om at Russland hadde latt en atombombe eksplodere! En vannstoffbombe ville snart være ferdig. Men hvorfor

overraskelsen? Weiss hadde offentliggjort for all verden sin forutsigelse i 1945 om at innen syv år ville de tyske vitenskapsmenn i Russland ha laget bomben, og hans forutsigelse var blitt tilbørlig notert av vår nasjons voktere i Washington. Imens valgte vi flittig som president Dwight Eisenhower, som med sine egne små hender hadde skapt truslen om et atomvepnet Sovjetsamvelde.

Da de russiske sputniker svevet gjennom skyene og kunn gjorde for all verden at Sovjetsamveldet nå ledet i vitenskap, smilte Weiss da i selvtrettferdighet? Nei, han skrev og arbeidet flittig, fremdeles oppslukt av den utaknemlige jobb å minne det amerikanske aldri - aldri landet om at livet ikke er noen Walt Disney-tegning, og at busemner ikke alltid er laget av papp.

Og vår president Dwight Eisenhower erklærte skyndsomt at Sovjets oppdragessystem måtte være vårt eget overlegent siden en hadde vært istand til å skape slike vitenskapelige vidunderer! Derfor måtte vi bruke mange millioner dollars straks på veldige nye skolebygninger, og gi tusenvis av stipendier til studenter som fortjente det, fortrinnsvis fra de «undertrykte» minoritetsgrupper, for visste ikke alle at jøder og negre alltid ble glimrende vitenskapsmenn hvis de hvite folk bare ville behandle dem med fri utdanning? Det er ikke hensikten med denne artikkel å notere at lederne av de sorte revolusjoner i Afrika er blitt utdannet ved engelske og amerikanske universiteter på vår bekostning, eller at jødiske vitenskapsmenn bare er lojale mot en eneste ting, Israel, slik som Felix Frankfurter erklærte i en tale som har vakt liten oppmerksomhet.

Hvor går så veien videre? For tretten år siden forutså Weiss korrekt den nåværende situasjon med et Sovjetsamvelde vepnet med atomvåpen. Eller mere nøyaktig, hvor kan veien gå videre når vår statsjef er den herre som bevæpnet våre fiender?

Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede

(Hjelpeorganisasjonen for frontkjempere).

Vi ber deg være med oss i hjelpen for våre krigsinvalid. Send ditt bidrag, stort eller lite, til:

Postboks 1407 V, Oslo
Postgirokonto 18070

Benytt postgiroinnbetalingskort, det er enklest og billigst.

«Huset uten vinduer»

(Forts. fra s. 4).

USA. anvendte rakettpri-
sippet i en lang rekke våpen,
bl. a. i bazooka, enkeltmanns-
våpenet mot panservogner.

Det tyske forskningsent-
rum Peenemünde ble alle-
rede 1939 røpet til engelsk-
menne av en skuffet tysk vi-
tenskapsmann hvis navn er
ukjent. Han sendte et brev
til den britiske marineatta-
ché i Oslo og fortalte alt han
hadde hørt om Hitlers hem-
melige våpen. Innholdet var
så fantastisk at britene had-
de vanskelig for å tro at opp-
lysningene var sanne. Men
de satte ihvertfall igang
med å utforske saken vide-
re og gjennom flyvere, spio-
ner og forrædere fikk de et-
terhvert så mange sikre
opplysninger at de natten 17.
—18. august 1943 satte igang
et storangrep på Peenemün-
de. Der deltok 600 firemotors
bombefly som kastet 2000
spreng- og brannbomber. —
De tyske tap var 735 døde,
mens halvparten av labora-
toriene ble ødelagt. — Dette
sinket naturligvis de tyske
vitenskapsmenn i deres ar-
beide, men de bygget opp la-
boratorier på andre steder
og forsøkte å ta igjen det
tidstap de hadde lidt ved det
britiske bombetokt mot Pee-
nemünde.

Det var særlig V.1 og V.2 de
studerte. — V.1 ble skutt ut
mot England i juni 1944 og
granaten ble styrt av en prop-
pell i spissen. V.2 var mere
fullkommen med bedre sty-
reanordninger. Der ble dog
også arbeidet med andre ty-
per idet de allierte ved kri-
gens slutt fikk fatt i 77 for-
skjellige rakettyper, like-
som de fant utkastene til 61
andre.

V.2 var den mest fullkom-
ne rakettt og sin tids frykte-
ligste våpen idet den hadde
en anslagskraft på 192 mil-
lioner kilogrammeter. Dette
er det samme som at 50 hur-
tigtogslokomotiver à 100 tonn
klasker sammen med en fart
av 100 km. i timen!

Det er liten tvil om at
hadde de tyske forskere fått
arbeidet i fred og med støtte
av Hitler, ville Tyskland vun-
net krigen. Iallfall sier Ei-

senhower i sin bok «Korstog
i Europa: «Hvis det var lyk-
kedes tyskerne å fullkom-
mengjøre disse nye våpen 6
måneder tidligere, er det
sannsynlig at vår invasjon i
Europa ville støtt på uhyre
vanskeligheter, ja muligens
blitt umuliggjort.»

— — —
Tilslutt en liten spionhisto-
rie:

Under arbeidet i 30-årene
med raketten dukket der i
Tyskland opp en baltisk ra-
kett-ekspert som fikk anset-
telse sammen med de tyske
forskere. Der oppstod uenig-
het mellom ham og tyskerne
om løsningen av visse tekni-
ske spørsmål slik at arbeidet
ble sinket i 2 år.

Så kom 1945. Sovjet over-
tok endel av laboratoriene og
sendte sin ekspert, en gene-
ral, for å se på sakene. Man
kan lett tenke seg tyskernes
forbauselse da det viste seg
at generalen ikke var noen
annen enn den baltiske ra-
kett-ekspert som meget for-
nøyet fortalte at han — i
god tid før krigen — var
sendt til Tyskland for å sa-
botere tyskernes arbeide med
de hemmelige våpen. Og det-
te var også lykkedes. Tysker-
ne var blitt forsinket 2 år,
og dette avgjorde krigen.

Ulrich Detlev Rose's bok
inneholder flere artikler av
amerikanske autoriteter som
bl. a. nevner at raketten Ni-
ke som Norge nu får er en
styrbar atomrakettt mot luft-
mål. Den er 7 m. lang, har
raketttmotor, styringsmekani-
sme og en svær sprenglad-
ning. Dens hastighet er stør-
re enn lydens.

Meget interessant er ka-
pitlet om «Huset uten vin-
duer»:

Ved Colorado Springs,
Vest-Amerika, står der et fir-
kantet hus, en betongblokk,
uten vinduer. Inne i huset
ser man «den mekaniske
hjerne som leder fremtidens
luftslag». «Hjernen» er et
fullstendig elektronisk sy-
stem til koordinering og ild-
ledelse av et stort antall Ni-
ke-batterier og liknende el-
ler forbedrede ødeleggelses-
midler. I denne sentralsam-
les alle luftforsvarelementer,
fra oppdagelsen av mål til
ødeleggelse av disse. Herved
vil alle batterier likegyldig

Bladpengene for 2. halvår

vil vi gjerne ha nå, for ikke
å snakke om det som eventu-
elt måtte gjenstå fra 1. halv-
år. Vårt blad er avhengig av
de løpende kontingentinnbe-
talinger for å kunne holde
driften gående, så vi ber våre
lesere om å huske på oss.

Vi benytter ellers påny an-
ledningen til å takke de
mange som ved siden av
bladpengene også har noen
kroner å avse til støtte for
bladets drift. Jo flere det er
som hjelper oss på denne
måte, jo bedre kan vi natur-
ligvis gjøre avisen.

DET DAGBLADET — —

Dagbladets utrettelige Bonn-
korrespondent har oppdaget
en ny «nazistisk» sammen-
svergelse, som består i at tid-
ligere SA-folk har begått den
uhyrlige forbrytelse å benytte
seg av de demokratiske rettig-
heter å gå åpent inn for sitt
livssyn. De skal, ifølge bladet
ha organisert omkring 100
lokalgrupper over hele Vest-
Tyskland og ha fått med seg
70 000 unge gutter og piker.
Så nå står neppe verden til
neste påske! Bladet unnlater
å fortelle oss hvorfor ung-
dommen i Tyskland, som alle
andre steder, ikke uten videre
sluker all den råtne krigspro-
pagandaen, men gjør seg opp
sin egen mening i strid med
den autoriserte høydemokra-
tiske. Til gjengjeld er organet
dypt bekymret over slike ten-
denser hos ungdommen i Sve-
rige, i Tyskland, i England, ja
til og med her i gamle Norge,
hvor en skulle ha forsverget
at alt var så smukt ensrettet
og uniformert og dagbladsk
demokratisk.

ILDSFARLIG

«LANDSSVIKER»

Mens vi snakker om Dag-
bladet, så la oss ta med en be-
retning bladet bringer fra
København om «landssviker
svidde av 6000 mål lyng og
park». Det viser seg at nevnte
«landssviker» var en mann
som «kjørte for tyskerne på
flyplassen i Harup under ok-
kupasjonen». Trass i store an-
strengelser og samtidig delta-

hvor de står nå den største
ildvirkning. «Hjernen» er alt-
så ikke kommandoplassen for
et enkelt batteri, men kom-
mandoplassen for det hele
land med alle dets kyster og
grenser.

I dette hus uten vinduer
sitter besetningen ved de
innviklede elektroniske appa-
rater og kan på skjermen
hvert sekund følge alt som
foregår i luftrommet. Radar-
følere er skutt frem helt opp
i isregionen.

I dette uhyggelige hus,
uforstyrret av natt, kulde og
is, stirrer og lytter radarens
øyne og ører ut i rummet for
å spare inn noen få minuter
for forsvaret. Radarøyet
ser 640 km ut i rummet, en
avstand som en internasjo-
nal rakettt kan passere i 1½
minutt. Forsvaret må i det-
te korte blunk kunne sette i
virksomhet sine forsvarsja-
gere med atomrakettt og sitt
jordforsvar med atomskyts.
I denne kamp om tiden tel-
ler sekunder.

«Huset» ser hele himmel-
rummets slagfelt og kan som
ingen annen lede slagets

gelse i motstandsbevegelsen,
klarte han ikke å bli god dan-
ske» før fredsutbruddet, og så
fikk han en bot på 10.000 kr.
Det var i harme over dette at
han nå femten år etterpå
tendte på. Her i Norge er som
bekjent de som «kjørte for
tyskerne» både på den ene og
annen måte, så «gode nord-
menn» som noen, men så er
det da også medlemmer av
lauget opp i de aller høyeste
sirkler. Det er jo nærmest
blitt et kjennetegn på «gode
nordmenn» å ha bistått tys-
kerne med å lage flyplasser,
og det var ikke bare Dagbla-
det som tjente penger på «fi-
enden».

CASTRO ENNU EN GANG

Den avdankede sersjant og
kubanske diktator Batista var
visselig ikke så mye å rope
hurra for. Han var vel ikke
stort annet enn en ameri-
kansk sprellemann, og det var
vel også i den egenskap at re-
gjeringen Gerhardsen betenkte
ham med en aldri så liten

gang. Angriperen har hele
himmelrummet å tumle seg
i. Han kan fly hvor han vil,
også retirere. Forsvaret sitter
i en sementblokk, som er
forbundet med sine radarøy-
ner med 200 km. telefontråd
og 58 800 rør og kan nå an-
griperen hvorsomhelst.

«Hjernen» kontrollerer dag-
lig de 30 000 fly som flyr over
Amerika. Ikke et eneste ett
kan unngå å bli observert!
Og prinsippet for et eventu-
elt luftslag er å møte angriperens
atomrakettt med
atomrakettt. —

Vår tids uhyggelige våpen
har helt forandret den mili-
tære tenkning fra siste ver-
denskrig. Der vil fortsatt bli
brigader, marsjkolonner,
skytterlinjer, men alt bare
fordi en rakettt ikke kan ta,
besette eller forsvare noe ter-
reng. Hertil kreves det men-
nesker. — Men slagene vil
bli utkjempet i luften etter-
fulgt av plutselige landset-
ninger av spesielt utdannede
og spesielt utstyrte luftlande-
divisjoner med lettere våpen.
USA. har flere slike. De kan
på 39 timer fra alarmeren går
i USA. lande hvorsomhelst på
jorden!

Og la oss så holde oss det
klart for øye at om USA. er
kommet langt i den nye krigs
teknikk, så er det et land
som heter Sovjtunionen som
nok er kommet like langt. Og
som bufferstat mellom disse
kolosser sitter vesle Norge.

Det er det som er situasjo-
nen i dag.

Konrad Sundlo.

våpenleveranse — som imid-
lertid falt i gale hender. På
den annen side var han na-
turligvis det rene læmnet mot
den nye blodhund Fidel Cas-
tro, kommunismens veibere-
der i Latin-Amerika. Imidler-
tid har også denne blodige
herre sine tilhengere rundt
omkring, selv utenfor Sovjet
og Frihetens redaksjon. I den
kanadiske hovedstad er det
således, ifølge bladet «Nord-
westen» stiftet en «Fidel-Cas-
tro-klubb», som s tadig får
flere medlemmer og som for-
herliger denne kubanske «na-
sjonalhelt». Masseeksekusjo-
nene til denne kubanske slak-
ter og profesjonelle revolu-
sjonsmann (kjent fra opprør
i Columbia og Mexiko blant
annet) har vakt stor begeis-
ring blant stedets halvvrøde
Dagbladdemokrater.

MODERNE MIDDELALDER

Det var ikke bare salig
Berggrav som drev revestre-
ker med godtfolks graver.
Dansken Karl Esklund fortel-
ler i en bok om inntrykk fra
Sør-Amerika om en allehel-
gensscene på kirkegården i
Arequipa i Chile. Der gikk en
katolsk padre fra grav til grav
og tente mot en passende be-
taling rakettt, som så steg
mot himlen fra gravene. Steg
rakettt loddrett, så var av-
dødes sjel i himlen, men var
banen skrå, så led den døde i
skjærsilden og det trengtes
da en messe for den dødes
sjel. Denne arrangertes mot
klekkelig betaling. Merkelig
nok var praktisk talt alle ra-
kettbaner skrå — — —

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN

Telefon 55 61 29 — Oslo

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser

Kr. 25,- pr. år, kr. 12.50

pr. halvår. Sverige og

Danmark: kr. 29.00 pr.

år, kr. 14.50 pr. halvår.

Utlandet forøvrig: kr.

33.00 pr. år, kr. 16.50 pr.

halvår. I nøytralt om-

slag kr. 35.00 pr. år, kr.

17.50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter

over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.

Utgever A/L Folk og Land

Sambandstrykkeriet

Oslo